

Trần Nghi Âu Cơ

A FLICKERING LIGHT

Dedicated to Bác Phùng Kim Ngọc, Dalat.

(Đoạn văn dưới đây là khúc mở đầu truyện dài The Choking Sound -Âm Thanh Thống Khổ- mà Âu Cơ đã khởi sự viết từ mùa hè 2000 trong dịp nghỉ hè Dalat, khi em 14 tuổi, cảm hứng từ tác phẩm Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau I của mẹ em, kể về một mối tình đau khổ cũ...)

A man and a woman brought together by the same destiny: Music. Yet once their two souls meet, a stronger connection begins to form: their growing love for each other. This magical and enchanting love was like a sunset, so close yet so far away. A great love should shine and blind the others with its light. Instead such a shimmering love is smothered and killed by jealousy of the third person...

Now 30 years later, Old Age has worked its dreaded spell on the two artists. Their once young hearts have endured all the hardships and agonies the world has chosen to penalize them with. The days of their youth are now only memories, slowly fading away. But that fire burning within, the yearning and the feel of the vibrating violin strings and the smooth keys of the piano still vivid to them. The spellbinding, mesmeric and captivating tremble of the keys still haunts their heart, night by night! His burning fire has almost died out, his emotions and pain remains hidden and unseen in the depths of his soul. Once a radiant, young musician now trapped inside his inner self, unable to get out, only a physical existence. The fire, fighting to stay alive. She was stronger. She was able to go on, able to survive the blankness of her art. Searching, searching for something to fill that bottomless emptiness. Still trying to grasp onto that "delicate love."

The woman was my mother. From her, I saw the great loss, the true devastation of an artist that can no longer express her art. She held her sorrow, caged her tears within her heart, tried to keep her flickering light and refused to lose that one part of herself. Music was her eternal lover. The first and also the last lover of her life.

(Cali. summer 2000) []

TIA LỬA MONG MANH

(Kính tặng Bác Phùng Kim Ngọc, Dalat.)

Một người đàn ông và một người đàn bà tìm đến với nhau trong cùng một định mệnh: Âm Nhạc. Ngay lúc khởi đầu, một tình yêu mạnh mẽ đã thắt chặt hai tâm hồn. Mỗi tình kỳ diệu này giống như một buổi chiều tàn, thật gần gũi mà cũng thật là xa thẳm... Mỗi tình đẹp lẽ ra làm lu mờ những kẻ chung quanh bằng ánh sáng chói lòa của nó thì lại bị bóp chết do bởi lòng ghen của một kẻ thứ ba...

Ba mươi năm trôi qua, Thời Gian đã tàn phá hai người nghệ sĩ. Trái tim trẻ trung ngày nào phải hứng chịu biết bao thống khổ của cuộc đời. Với họ, tuổi trẻ chỉ còn là kỷ niệm, những kỷ niệm từ từ phai nhạt... Nhưng còn ngọn lửa đó, nỗi khát khao theo những tiếng rung của các sợi giây đàn vĩ cầm và sự mềm mại của những phím dương cầm vẫn sống trong họ. Sự run rẩy mê hoặc của những nốt đàn vẫn đè nặng trái tim họ, đêm lại qua đêm! Ngọn lửa của chàng thì đã gần lịm tắt, những cảm xúc và đau khổ được chôn giấu dưới đáy tâm hồn. Người nhạc sĩ từng một thời hào hoa chói sáng bây giờ bị bao kín lại trong tâm cảm riêng, không thể nào gỡ thoát, ngoài một xác thân hiện hữu. Nhưng ngọn lửa trong tim, chàng vẫn cố gắng không để tắt... Nàng mạnh hơn – vẫn tiếp tục sống còn trong sự mất mát nghệ thuật bằng cách kiếm tìm và kiếm tìm hoài

những gì có thể làm đầy cái trống rỗng không cùng đó. –Vẫn cố gắng để chụp bắt lại “tình yêu mỏng manh” kia.

Nàng là mẹ tôi. Từ nàng, tôi nhìn ra một sự mất mát rất lớn, nỗi tuyệt vọng thật sự của một người nghệ sĩ không thể phô bày nghệ thuật của họ được nữa. Mọi nỗi buồn bị nén lại, những giọt nước mắt bị cầm giữ, nhưng còn tia lửa mong manh, nàng vẫn cố gắng duy trì, không muốn để mất đi cái phần thân thiết như thân xác ấy. Âm nhạc là người tình muôn thuở. Người yêu đầu tiên và cũng là cuối cùng của đời nàng.

[ ]